Aventurile submarinului DOX

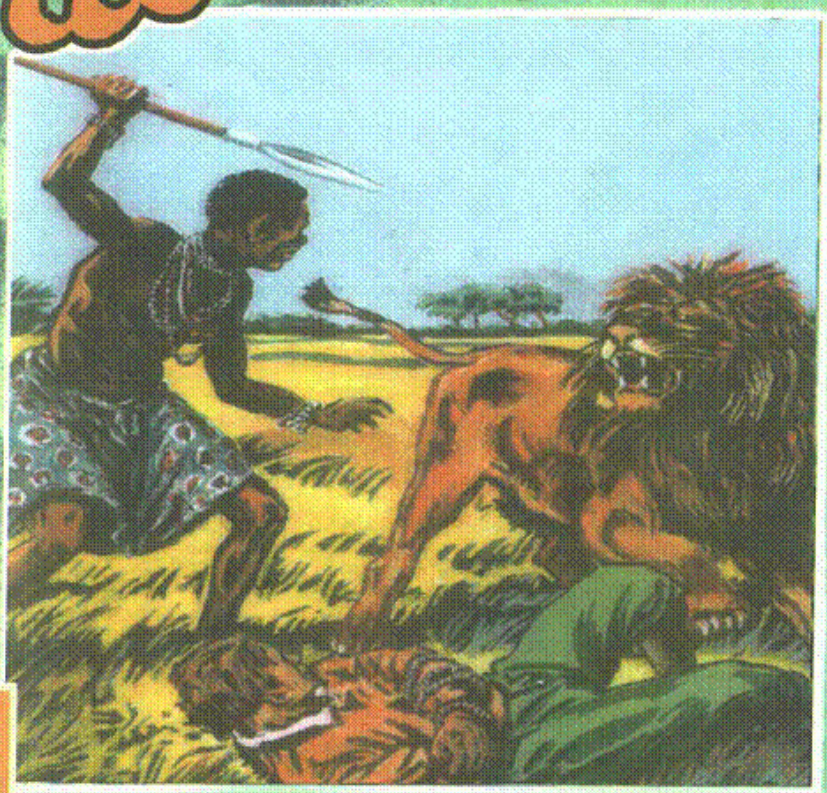

SERIE NOUĂ

227

Bady leoaica Senegalului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 227

BADY LEOAICA SENEGALULUI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
LEOAICA DIN SENEGAL

— IATĂ, ÎN DREAPTA NOASTRĂ, se iveşte Senegalul! se pronunţă doctorul Bertram arătând cu mâna spre coasta-ndepărtată care apăruse ca o dungă subţire, abia ghicită, înspre cerul întunecat de apariţia înserării, undeva în vest. Ne găsim undeva-n dreptul fluviului Gambia; Senegalul este o ţară cu multe curiozităţi, unde ar merita să debarcăm.

— Da, da, tată, strigă bucuros George. Lasă-ne te rog să facem o mică incursiune în interiorul ţinutului despre care vorbea domnul doctor. Cine ştie când vom mai avea ocazia să mai vizităm Africa.

Căpitanul Farrow îi surâse numai doctorului Bertram, care în calitatea lui de medic şi om de ştiinţă călătorea la bordul Dox-ului, arătând totodată-n spre fiul său George.

— După ce se va mai lăsa întunericul, ne putem apropia ce-i drept puţin mai mult de coastă. Poate că vom găsi posibilitatea cu ajutorul unei mici bărci de aluminiu să debarcăm.

Va trebui totuşi să evităm satele şi aşezările mai aglomerate. Cu ocazia asta am putea organiza şi o mică vânătoare, tot ducem noi, în ultima vreme lipsă de carne proaspătă. Ia-ţi şi aparatul de fotografiat cu tine, poate că vei avea norocul să-ţi taie drumul unul din faimoşi lei senegalezi!

— Aş face cunoştinţă cu plăcere chiar şi cu oamenii de prin partea locului tată! Ei, cine ştie, poate că tot o să întâlnim câţiva băştinaşi! Şi George dispăru sub punte pentru a-şi lua aparatul de fotografiat şi brâul cu arme. Între timp căpitanul porunci să se aducă din interiorul vasului componentele unei mici bărci de aluminiu, pe care-o înjghebară la repezeală matrozii pe punte.

— Doctore, dumneata o să ne-ntovărăşeşti bineînţeles. Nu putem renunţa firește asupra cunoştinţelor de limbă pe care le posezi.

Între timp George caută în interiorul vasului pe prietenul său uriaşul Petre ştiind prea bine că acţiona şi-n preîntâmpinarea dorinţei tatălui său, dacă-l ruga pe acesta să-l însoţească în expediţie.

Doctorul Bertram plecase să cotrobăiască între timp, prin grămada de relicve de tot felul pe care reuşise să le colecţioneze în ultima vreme, la bordul submarinului şi acesta era unul din motivele pe care bunul doctor i-le amintea căpitanului, de-a se reîntoarce mai repede la „Insula

odihnei” ca să le poată depozita şi să-şi mai facă loc pentru altele noi.

Dacă mai continua tot aşa în curând cabina sa avea să-i fie plină şi nu-i mai rămânea decât să-şi instaleze hamacul de-a curmezişul „obiectelor” sale, sau să doarmă în picioare. Căpitanul Farrow izbucni în râs:

— Vom ajunge în curând şi-n „Insula odihnei”. La urma urmei şi Dox-ul nostru trebuie să aibă o clipă de răgaz şi să poată fi cercetat şi întreţinut cum se cuvine. Suntem cam demult în misiune. Acum că suntem în apele continentului African aş mai da o mică raită prin America de Sud. Dup-aceea ne vom îndrepta prin oceanul Pacific direct spre mările sudului. În curând vom fi străbătut aproape toate mările pământului şi ne vom binemerita şi noi o perioadă de netulburată odihnă.

George care între timp se-ntoarse pe punte prinse ultimele cuvinte ale tatălui său, apoi privindu-l în ochi cu-o uitătură ştrengărească şi reprobatoare totodată îi zise:

— Chiar aşa de repede să sperăm că nu ne vom întoarce la „Insula Odihnei”. Mi-ar plăcea să vizităm mai întâi America de Sud, deşertul Gran Chaco şi câteva oraşe din vestitele oraşe vechi incaşe.

— Ţi-ai propus cam multe, băiete! râse căpitanul uitându-se la fiul său, dar în sinea lui era pregătit de mult să nu-i refuze această dorinţă, mai ales că în esenţă coincidea cu-a sa proprie.

— Noaptea se va lăsa-n curând domnule căpitan, spuse doctorul, sper că-ntre timp barca noastră să fi fost montată.

Într-adevăr barca fusese repede montată din părţile ei componente şi aici, ca şi-n alte privinţe inginerul Hagen îşi aduse contribuţia sa inovatoare.

— Plec de la prezumţia, reluă Farrow, că aici în apropierea coastei, nu se află nici o aşezare mai importantă a negrilor, astfel încât să putem debarca netulburaţi şi să putem pătrunde o bucată bună în interior.

Barca fiind pregătită, Farrow şi fiul său, urmaţi de doctor şi de Petre luară loc imediat în ea. Petre trecu la cârmă şi deşi aici fluxul nu era prea mare, totuşi trebuia să fie atenţi pentru a nu face o baie nedorită, înainte de a ajunge la mal. Fluxul, în general pe coasta Africană îngreunează îndeosebi debarcarea. S-au construit dispozitive speciale de debarcare mai ales pe coasta fostei colonii germane din Africa de Sud, îndeosebi după ce fondatorul acestei colonii Luderitz şi-a găsit moartea tocmai cu prilejul unei astfel de debarcări.

După ce s-au apropiat simţitor de mult de mal, George percepu o siluetă care se aţinea pe mal, dar a fost pentru o perioadă foarte scurtă de timp. Nu-şi putut da seama pe moment dacă dispariţia acesteia din raza lui vizuală se datora faptului că fuseseră observaţi sau că înaintea lor apăruse un obstacol brusc, care le distrase perspective. După părerea lui, nu putea fi vorba decât de un indigen.

— Poate că e-n căutare de scoici de litoral. S-o fi speriat dacă a văzut deodată o barcă plină de albi, că doar aşa ceva nu se întâmplă frecvent pe meleagurile astea, fu de părere şi doctorul Bertram.

Barca lor uşoară luneca lin printre valurile stârnite de apropierea coastei, pătrunzând într-un mic golfuleţ. Acum după câteva minute vor putea ajunge la mal. George sări primul pe uscat şi aleargă imediat până la micul grupuşor de stânci, în dosul căruia zărise de la început făptura ciudată.

Nu credea că fiinţa aceea îi era lui sau camarazilor în vreun fel ostilă, de aceea nici nu se gândi să-şi tragă pistolul sau să-şi ia alte măsuri de precauţie. Cu toate acestea nu alergă direct înspre stâncă, ci făcu un mic ocol pentru a putea privi cumva, dintr-o perspectivă laterală, puţin ferită, la ce se aflase cu câteva minute în locul acela, dar şi aşa nu avea să vadă nimic.

Tânărul privi în jurul lui. Malul era nisipos în parte, iar în parte stâncos. Nu departe mijea liziera unei păduri, dar cât de mare putea fi aceasta nu putea estima de pe-acum, poate că se-ntindea numai ca un brâu de verdeaţă de-a lungul malului.

Întrucât aici, în dosul stâncilor, băştinaşul nu putuse fi descoperit singura concluzie care se impunea este că dispăruse-n pădurea din faţa lor.

Caută urme, dar se dovedi a nu fi prea uşor, fiindcă nu departe de-aici începea să crească iarba de stepă, pe care urmele de paşi nu se imprimau prea bine. Iarba era scurtă şi tare, dar după îndelungi sforţări, lui George i se păru că descoperise o dungă întunecată acolo, care-ar fi putut fi chiar urma căutată.

Tânărul se apleacă pentru a putea cerceta mai cu luare aminte.

Ciudat era că urmele descoperite pe iarbă erau mai late decât ar fi corespuns unei singure perechi de picioare. Mai aproape de adevăr era faptul că doi oameni o luaseră înspre pădurice nu unul singur. Cel puţin doi. Continuă să meargă aproape de stânci şi curând descoperi aici alte urme. Pământul era atât de călcat de parcă doi indivizi ar fi dansat pe locul ăsta, sau s-ar fi luptat între ei.

Curând George avu posibilitatea să facă distincţie între cele două urme. Una, aparţinea unui om mare şi puternic care apăsase nu glumă, lăsând o urmă vizibilă şi lângă aceasta se mai găsea urma unui picior considerabil mai micuţ, de parcă ar fi aparţinut unui copil sau a unei negrese mai puţin masive.

Mai departe nu putu descoperi nimic asta şi pentru că întunericul începu să se lase şi atunci când voi să-şi aprindă lampa de buzunar tatăl său îl rugă să n-o facă deocamdată.

Încă nu ştiau precis dacă se găseau sau nu în apropierea vreunui sat de negri şi nu doreau să se facă premature observaţi.

— Să mergem să cercetăm pădurea, fu de părere Farrow. De acolo vom vedea dacă găsim un drum potrivit care să ducă mai adânc în interiorul ţinutului.

Camarazii o porniră prin noapte, dar de-abia făcură vreo două duzini de paşi, că un strigăt îi împietri locului.

— Ce să fie asta, şopti Farrow ca pentru sine.

— A fost strigătul unui om, îi răspunse George.

— S-ar fi putut tot atât de bine să fie şi strigătul unei fiare, îşi exprimă părerea doctorul Bertram.

— Nu prea cred domnule doctor, îl asigură fiul căpitanului. Mie mi s-a părut mai degrabă a fi strigătul unui om care cheamă în ajutor.

— Nu prea făcea impresia asta, îi replică căpitanul. Un astfel de strigăt îl scoate un băştinaş când se pregăteşte de luptă. Dar cine poate lupta aici şi împotriva cui? Pe de altă parte tonul părea mult mai înalt decât normal.

— Poate c-a fost o negresă care a fost tocmai atacată de un negru, le replică George, povestindu-le despre cele două urme care indicau tocmai acest lucru. Dar nici căpitanul, doctorul sau măcar Petre, puteau să facă în vreun fel legătura între cele povestite de George şi strigătul pe care-l auziseră.

Camarazii îşi reluară drumul, George punându-se ca de obicei în fruntea micului convoi. Imaginaţia-i lucra cu înfierbântare, firea romantică şi aventuroasă îi zugrăvea tablouri în care el, ce mai adesea intra decisive în luptă de partea celor năpăstuiţi. Ce putea să se fi petrecut aici? Atac, răpire sau ceva mai grav? Adâncit în gânduri nu remarcă că se-ndepărtase simţitor de tovarăşii săi.

Ajunse primul la porţiunea de pădure care-i mijea în faţă şi chiar înainte de-a atinge primul copac auzi puţin înaintea lui cum cineva înainta frângând crengile. O siluetă întunecată îi apăru în faţă iar foarte aproape de aceasta o a doua.

Tânărul aprinse brusc lampa de buzunar. O tânără negresă, zveltă şi înaltă, bine făcută îi ieşi în faţă. Cu-n ţipăt de spaimă îşi protejează ochii de lumina fascicolului luminos care-o orbea. Nici trei paşi în urma acesteia năvăli un negru care se părea c-o urmărea. George îi strigă acestuia din urmă un imperativ:

— Opreşte-te! Dă-te înapoi. Dă drumul fetei.

De-abia acum observă negrul că în faţa lui nu stătea numai fata pe care o urmărea ci un alb care-i bloca drumul şi care-i era adversar întrucât se contrapunea planurilor sale de-a o ajunge şi înşfăca pe fată. Se opri aşadar, făcu cale întoarsă şi dispăru în vegetaţia deasă a pădurii înainte ca George să-şi fi putut da seama în ce direcţie o luase sau dacă nu se pitise undeva în apropierea lor, în frunziş, să vadă ce şi cum.

George îşi îndreptă aşadar atenţia asupra tinerei negrese. Ea-şi luase mâinile de pe faţă de-ndată ce fascicolul de lumină încetă de-a o mai orbi şi clipi doar din ochi în faţa tânărului alb din faţa ei.

Când George îndreptă lumina lanternei sale asupra acesteia dar evident nu-n faţă ci oarecum lateral, rămase uimit cât de proporţionat era acest trup acoperit cu-n şorţ numai în faţă şi cu-n lanţ dublu care-i înconjura gâtul, bănuind imediat că acest copil dotat al naturii avea şi ceva sânge arab care-i curgea prin vine.

— Poţi fi liniştită, îi vorbi George în engleză. Atât timp cât sunt eu aici, nu va îndrăzni atacatorul tău să-ţi facă vreun necaz sau să te urmărească.

Negresa se scutură puţin, zâmbind şi spuse pe-un ton şugubăţ.

— Djallo nu e duşmanul meu!

— Dar te-a urmărit doar, îi replică fiul căpitanului de-ndată.

Negresa dădu din cap afirmativ.

— Djallo m-a urmărit, e adevărat – dar nu ca şi duşman. Dar asta nu poate înţelege tânărul *Masser.* Mă cheamă Bady. Bady este foarte recunoscătoare *Masser* pentru c-a eliberat-o de Djallo.

George nu putu să se lămurească pe deplin asupra spuselor fetei şi trase concluzia că poate ea, nu-i cu toţi piticii acasă. Îşi dădu seama că fata poseda totuşi ceva din cultura europeană, în afară de instinctele naturale ale oricărui popor primitiv, înţelepciunea şi viclenia, caracteristice neamului său. Stăpânea binişor limba engleză, era puternică, neînfricată, gândea clar şi obiectiv. George nu ştiu pe moment ce să-i răspundă vorbelor în doi peri pe care i le

adresase fata cu privire la atacul acelui care-o urmărise. De aceea nu mai zise nimic ştiind prea bine din cele aflate de la doctorul Bertram că-n cazurile când nu eşti pe deplin edificat asupra unui lucru e mai bine să păstrezi tăcerea şi să nu te pronunţi. În viaţă se-ntâmplă lucruri de tot soiul pe care nu le poţi de-ndată înţelege. Avea timp şi poate că până la urmă se va lămuri pe deplin despre ce-i vorba.

După un scurt răgaz Bady continuă:

— Bady va fi mereu recunoscătoare tânărului *Masser* pentru că l-a alungat pe Djallo. Bady va proteja pe tânăr *Masser,* dacă va fi să-l ameninţe vreun pericol.

— De unde să mă ameninţe un atare pericol, vru să ştie de-ndată George.

— Nu în partea lui Djallo. Acesta nu va ataca pe tânărul *Masser.* Dar sunt mulţi simba în preajmă. Dacă simba sunt flămânzi atacă şi pe oameni.

Între timp căpitanul, doctorul şi Petre uriaşul ajunseră la ei. Ca şi cum s-ar fi găsit într-un salon european din marile oraşe, George o prezentă pe tânăra negresă camarazilor săi, făcând abstracţie de comicul situaţiei. Se aflau totuşi pe coasta africană, la margine de codru şi pe timp de noapte. N-avură însă mult timp de gândire întrucât Bady se adresă camarazilor săi şi pe un ton politicos de-o anumită ţinută le spuse:

— Vor *Massers* să meargă cu Bady? *Masser* nu-i de pe mare, Bady a văzut asta dinainte de-a fi fost urmărită de Djallo. Tânărul *Masser* a eliberat-o pe Bady de Djallo, de asta, Bady vrea să fie recunoscătoare. Dacă *Masser* vrea să vâneze, Bady este gata să conducă *Masser* la turme de sălbăticiuni şi mai ştie unde se ascund mulţi simba.

Ăsta era un discurs în toată regula şi doctorul Bertram se miră nespus de ce auzea. Cunoştea doar multe popoare primitive şi rar îi fusese dat s-audă un discurs atât de lung al vreunui reprezentant al acesteia.

În numele camarazilor căpitanul îi dădu răspund:

— Da Bady, ai dreptate, am debarcat aici doar cu scopul de a vâna. Dacă vrei să ne conduci îţi vom fi recunoscători.

— Pentru leoaica Senegaleză va fi o plăcere şi-o onoare s-o facă, accentuă încăodată tânăra negresă.

— Pentru cine, întreabă Farrow mirat. Pentru Leoaica Senegaleză?

— Bady înseamnă leoaica senegaleză, spuse cu faţa strălucitoare fata, nu fără mândrie.

— Şi cum de ţi s-a dat acest nume de cinste, se interesă George.

— Bady a ucis deja patru simba cu lancea, răspunse aceasta.

Şi o spunea atât de simplu şi de nepăsător de parcă ar fi istorisit cum le pregătea ea zilnic hrana părinţilor.

— Şi cine te-a botezat totuşi astfel, o descusu George mai departe.

— Oamenii din sat.

— Ca să ucizi patru lei cu suliţa, pentru o tânără fată este o ispravă nemaipomenită, stabili doctorul proporţiile faptelor sale.

— Atenţie *Masser!* strigă Bady în acelaşi moment şi sări înaintea lui George, căutând protecţie.

— Ce se-ntâmplă, întreabă Farrow surprins.

— Djallo, strigă numai negresa, a apărut dintr-odată şi-a dispărut tot aşa.

— Ciudat, murmură Petre, ca pentru sine.

— Ce vrea de la tine, de te urmăreşte cu-atâta înverşunare, întreabă doctorul.

— Bady nu poate da nici un răspuns în această privinţă. Poate mai târziu. *Masser* nu trebuie să aibă frică de Djallo. Nu face nimic rău străinilor. Nu vrea să facă rău nici lui Bady ci numai s-o prindă pe ea.

Căpitanul şi doctorul înţeleseră tot atât de puţin vorbele fetei ca şi George mai-nainte. Petre între timp iscodea-n toate părţile ca să-l descopere pe negru Djallo pitit pe undeva. Voia ca-n cazul când îl descoperea să tabere asupra lui şi să-l lege fedeleş, Bady merita să aibă în sfârşit linişte dinspre partea asta.

— *Masser* mai bine face dac-ar stinge lumina, propuse negresa. Bady conduce *Masser* sigur şi pe întuneric. *Masser* veţi vedea în curând sălbăticiunile, numai să se facă ziuă.

— Cum va trebui să mărşăluim întreaga noapte? întreabă doctorul Bertram care avea mai puţin chef să-şi petreacă noaptea umblând prin stepă conduşi de o negresă.

George stinse lampa în timp ce camarazii aşteptară puţin până ce ochii li se obişnuiseră cu întunericul care stăpânea acolo.

O luară apoi pe urmele tinerei negrese, care n-o apucă direct prin pădure ci mai întâi de-a lungul plajei înspre nord, apoi înspre est, după care de-abia o cotiră înspre interiorul ţării.

Erau deja de-o oră pe drum când jumătatea de lună răzbi prin perdeaua de nori şi-o lumină pală inundă câmpia.

Continuară să meargă tot mai mult. În cele din urmă în depărtare apărură primele colibe rotunde ale unui sat de

negri, care se sfârşeau toate cu-n acoperiş ţuguiat asemenea formei unui glonte.

De departe se putea deduce şi materialul de construcţie care părea a fi trestia sau tulpinile de palmier.

— Ne conduci în satul tribului tău? o întreabă căpitanul. Chiar dacă el însuşi nu era suspicios, avea totuşi o responsabilitate pentru camarazii săi, care-i acordaseră lui întreaga responsabilitate şi de aceea Farrow se simţi obligat să întrebe.

Negresa răspunse de-ndată întrebării puse.

— Bady conduce *Masser* în satul meu. Peste trib domneşte tatăl lui Bady.

— Aşadar eşti fiica căpeteniei de trib, rosti pe-un ton şugubăţ doctorul Bertram care pe parcursul drumului nu-ncetase să se mire de eleganţa mişcărilor şi ţinuta tinerei şi neobişnuitei negrese. Bady trebuie să fi simţit în străfundurile sufletului ei că Farrow mai şovăia încă, dacă să meargă mai departe sau nu, aşa că se opri şi-i se adresă direct.

— *Masser* nu trebuie să se teamă că tribul meu îi va ataca. Noi suntem oameni paşnici şi nu vrem să facem nici un rău străinilor. Căpetenia Waga se va înţelege bine cu străinii. Din când în când mai trec străini prin sat pe la noi, printre care şi albi. Sunt bune găzduiţi şi trataţi şi după câteva zile pleacă mai departe. Oamenii lui Waga lucrează pe câmp şi vând ceea ce recoltează şi de care se pot dispensa.

— Cred că putem merge fără grijă tată, îşi exprimă opinia şi George care i se adresase în nemţeşte tatălui său.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, şopti abia auzit doctorul. Vocea lui Bady e prea calmă şi liniştită pentru a ascunde neadevăruri îndărătul vorbelor exprimate.

Tânăra negresă între timp o luase înainte. Încă nu ajunse la prima colibă când răsună ţipătul unei păsări de noapte. Deodată focul care ardea mocnind în piaţa satului dezvoltă o lumină vie.

Aproape de foc stătea un negru mai în vârstă, care îi întrecea în înălţime pe locuitorii obişnuiţi ai satului cu câţiva centimetri. Înafara echipamentului sumar, comun tuturor, mai purta în plus o mantie pestriţă. În jurul gâtului îi atârna o colecţie de scoici şi dinţi de animal, pe care începu să-i ordoneze ca şi mătăniile de-ndată ce Bady se apropie de foc.

— Bady aduce oameni în vizită! îşi salută ea tatăl – acesta se dovedi a fi negrul cel mai înalt – căpetenia tribului. Tânărul *Masser* a intervenit şi m-a apărat de Djallo, zise ea,

arătând spre George. Bady îi este foarte recunoscătoare deşi fără acest ajutor ar fi reuşit să scape de Djallo.

Căpetenia făcu o reverenţă plină de demnitate în faţa lui George, apoi în faţa celorlalţi trei albi, păşi înspre ei, îşi ridică ambele mâini în sus, privi-n spre cerul întunecat, îşi lăsă braţele în jos şi spuse într-o englezească cu-n accent puternic.

— Căpetenia Waga îi salută pe *Massers.*

El păşi înaintea albilor şi le întinse mâna dreaptă, după obiceiul european, le-o strânse şi zise:

— Bine aţi venit *Massers* în satul lui Waga.

După ce se termină ceremonialul de strângere a mâinilor, doctorul Bertram mai mult decât restul se bucură că i se oferă prilejul de-a petrece noaptea aici. Era deja obosit şi se bucura de pe acum de bucuria unor ore de somn reconfortant.

Deşi era tot atât de rezistent ca şi restul echipajului de pe Dox, nu-i făcea prea mare plăcere să rămână treaz mai multe nopţi la rând şi să mai şi mărşăluiască pe deasupra. După ce căpetenia îi salută pe străini atât de călduros, negri care stăteau împrejur, izbucniră în strigăte de bucurie. Fusese o primire cordială şi George se bucură primul, deşi i-ar fi mai plăcut să ştie din ce motive Bady fugise din calea lui Djallo şi totuşi nu-l privea ca pe un duşman. Fata căpeteniei se apropie de tatăl său şi-i vorbi în dialectul natal câteva minute, după care se adresă din nou camarazilor în engleză.

— Bady propune ca acum să dormiţi câteva ore, până cu două ore înainte de ivirea zorilor. Atunci vom pleca după vânat şi când soarele va răsări veţi putea vâna în voie.

— Aşa să fie, răspunse Farrow şi le mulţumi în numele camarazilor căpeteniei şi fiicei sale. Rămânem aici deci să ne odihnim.

Bady făcu semn câtorva tinere care stăteau în apropiere. Acestea părăsiră mulţimea adunată-n jurul focului, în vreme ce Waga îi invită pe albi să-l urmeze. Restul negrilor se-mprăştiară la un semn al căpeteniei.

După vreo duzină de paşi Waga se opri se-ntoarse înspre albi şi le spuse nu fără mândrie:

— Noi avem întotdeauna pentru musafiri o pereche de colibe pregătite. Sunt curate, dar nu sunt mobilate în stil european.

Negresele pe care Bady le trimisese de acolo, dispăruseră în două colibe alăturate. Cu siguranţă că aveau obligaţia să cerceteze dacă interiorul în cele două locuinţe era în ordine, pentru primirea musafirilor. Dură de fapt foarte puţin, până se reîntoarseră şi-i făcură semn lui Bady care mergea alături

de George, că totul era în ordine, înainte de a dispare în direcţia altor colibe în care locuiau.

Waga şi fiica sa îşi conduseră oaspeţii în cele două colibe care erau plasate ultimele dintr-un semicerc de astfel de locuinţe. Se opriră în faţa intrării, le făcu semn albilor, oferindu-le să intră şi făcând înainte o mică reverenţă, înainte de a spune:

— Căpetenia Waga doreşte musafirilor săi odihnă plăcută. Şi fiica sa le doreşte noapte bună. Spunând acestea, cei doi făcură stânga împrejur şi se-ndepărtară luând drumul înapoi, pe care veniseră.

George pătrunse primul în una din cele două colibe.

— Aici avem rogojini, văd că sunt patru, amenajate în formă unor paturi, constată el de-ndată ce-şi aprinse lumina lămpii sale şi se uită cu luare aminte împrejur. Putem să dormim toţi patru în coliba asta şi nu-i nevoie s-o mai folosim pe a doua.

Căpitanul, doctorul şi Petre uriaşul îşi aprinseră deasemenea lămpile lor de buzunar aruncând şi ei o privire circulară în colibe.

— Ce părere ai tată? îl întreabă tânărul pe tatăl său, deoarece acesta încă nu se pronunţase încă.

— Hm! făcu numai căpitanul.

Petre nu pierdu vremea trecu la unul din paturile amenajate, ridică blănurile care-i serveau de cuvertură şi folosind lumina lămpii sale de buzunar examină totul cu minuţiozitate.

— Totul e curat aici. Aşadar nu vom fi devoraţi de insecte la noapte!

Căpitanul şi doctorul izbucniră în râs.

Înafară de paturile de rogojini amenajate pentru ei, coliba nu prea mai avea alt mobilier. Într-un colţ găsiră pe un pietroi mai solid un fel de sobă pentru care fusese prevăzută şi-o hotă, care străpungea acoperişul. Lângă fiecare pat era plasat un fel de scăunaş pe care camarazii îl folosiră doar pentru a-şi depune obiectele personale de îmbrăcăminte şi armele cu care erau încinşi. În curând fură gata de culcare.

— N-ar fi cazul să ne-ngrijim de pază, întreabă Petre.

— Nu va fi necesar, răspunse Farrow. Bady nu va permite ca să ni se-ntâmple aici ceva. Negrii respectă cutumele de ospitalitate. Pe de altă parte fata îi este atât de recunoscătoare lui George încât nu va permite ca să ni se întâmple ceva.

Spunând acestea căpitanul se lasă să se cufunde-n patul moale şi-n curând adormi, exemplu urmat imediat şi de restul însoţitorilor săi.

II
BADY LA VÂNĂTOARE

ERA ÎNCĂ ÎNTUNERIC BEZNĂ când Bady în persoană trecu pe la fiecare din camarazii care dormeau adânc, trezindu-i cu o uşoară atingere. După câteva minute toţi patru erau în faţa colibei unde se spălară. Trei găleţi cu apă proaspătă de izvor stăteau deja pregătite. Mai apoi în colibă îşi desăvârşiră toaleta.

Focul din mijlocul pieţei centrale ardea încă, dar puţini negri, printre care şi căpetenia mai moţăiau în jurul acestuia. Câteva negrese mişunau încolo şi-ncoace.

Ele le înmânară musafirilor lor, carne de vânat friptă puternic condimentată, turte din mălai şi-o băutură caldă, despre care George nu ştia prea bine dacă era făcută din fructe de palmier sau din orez.

Căpetenia Waga se-ntreţinu cu musafirii săi asupra ultimelor întâmplări ale zilelor care trecuseră, întrucât avea cunoştinţă de toate evenimentele petrecute cam cu-o săptămână, două în urmă din… ziare.

Curând cursul discuţiei se schimbă asupra vânătorii care urma să-nceapă.

Acum Bady, „Leoaica Senegaleză” era în elementul ei. Ea povesti în felul ei direct şi simplu, dar pitoresc şi fascinant totodată despre multe întâmplări de vânătoare trăite de una singură sau cu Djallo – din nou apăruse numele tânărului negru în discuţie – sau cu cete întregi de războinici ai tribului său.

— Să vedem dacă poimâine vom putea fi din nou la bordul Dox-ului nostru, spuse Farrow în treacăt după ce terminară cu masa şi intervenise o mică pauză în convorbirile comune pe care le purtau. Sper ca Waga sau fiica sa ne vor da câţiva războinici să putem transporta la bordul vasului nostru, vânatul răpus. Lui Rindow îi va fi uşor să le transporte de pe mal cu ajutorul unei bărci uşoare de aluminiu. Deoarece echipajul duce lipsă mare de carne proaspătă.

George îşi şi exprimă dorinţa fiicei căpeteniei Waga, care se declară de-ndată de acord şi rămase stabilit ca câţiva războinici să ajute la transportul vânatului. Se hotărî pentru zece războinici, care trebuiau să-i urmeze în acest scop şi pe terenurile de vânătoare. După ce fu epuizat şi acest subiect se apropie de căpitan şi-i zise:

— *Masser* trebuie să pornim! Altfel o să fie prea târziu! Sălbăticiunile or să se retragă din nou în vizuinele lor.

— O să întâlnim şi vreun leu, vru să ştie George.

— Bady va ademeni deasemenea un leu din ascunzătoarea lui, dacă se află acolo. Dar lei nu trebuie imediat împuşcaţi. Bady vânează cu suliţa numai lei bătrâni, care nu au femele şi pui.

Ăsta era un punct de vedere foarte raţional al lui Bady, care îi căzu foarte bine mai ales doctorului Bertram. El ura cel mai mult împuşcarea fără raţiunea a fiarelor pădurii, numai din plăcerea pur şi simplu de-a ucide. Prefera să omoare numai animalele de-a căror carne avea neapărată nevoie, care atacau oameni sau care se puteau dovedi periculoase în vreun fel. Exemplarele izolate pentru colecţia sa intrau în această categorie şi ştia prea bine că multe muzee din lume l-ar fi invidiat oricând pentru colecţiile sale.

Camarazii se sculară în picioare îşi luară carabinele pe umeri şi o urmară pe Bady, conducătoarea lor, în noapte. Până ce se obişnuiră cu întunericul, au trebuit să pipăie literalmente drumul. Luna se ascunsese-n dreptul unui nor. George păşea cu lanterna în mâna stângă ţinând degetul pe buton, gata s-o aprindă, dacă împrejurările i-ar fi cerut-o.

Bady păşea nestânjenită, silueta ei de-abia putând fi zărită în fruntea micului convoi. Părea să fie în elementul ei şi se vedea că nu e la prima expediţie de acest fel. George se minuna mai cu seamă că fata cunoştea regiunea atât de bine încât nici măcar nu se-mpiedeca de vreuna din pietrele care le presărau drumul. Deodată fata se opri şi-i şopti lui George care mergea chiar în spatele ei:

— Tânărul *Masser* să fie cu băgare de seamă. Simba aproape!

— Unde se află simba? întreabă tot atât de încet George.

— Acolo în tufiş!

— Pot să trag în el, se informă fiul căpitanului Farrow.

Leoaica senegaleză Bady scutură numai din cap.

— Nu, nu, *Masser*, simba este fără tată de familie! Dacă tânărul *Masser* vrea să-l vadă pe simba, Bady îl va ademeni din ascunzişul său.

Doctorul Bertram nu se miră deloc că Bady ştia atâtea despre obiceiurile leilor şi simţea că unul din ei, este în apropiere.

— *Masser,* vă rog, veniţi mai aproape! spuse Bady. Bady vrea arate *Masser* simba.

Camarazi păşiră aproape de tânăra negresă şi-şi aţintiră ochii în întuneric în direcţia în care „Leoaica Senegaleză" arată cu mâna.

Bady râcâi cu suliţa în frunzişul unui tufiş stufos, după care strigă ceva şi aşteaptă. Nimic nu se întâmplă.

Mai strigă şi-a doua oară şi-apoi a treia oară însă nimic nu se mişca în tufiş.

— Simba poate că este la vânătoare! îi şopti căpitanul tinerei negrese. Aceasta însă neagă, scuturându-şi capul cu putere şi reluă în şoaptă:

— Nu, este acasă!

Strigă din nou. Treptat strigătele şi chemările lui Bady se transformară în înjurături şi ameninţări pe care începu să le profereze.

— Atenţie! strigă Bady deodată.

Crengile se mişcară brusc, luna care ieşise de sub nori descoperi capul unui leu, care-şi făcea loc printre tufe. Bady îşi desfăcu braţele ca şi cum ar fi vrut să-i protejeze oarecum în faţa unui atac probabil al fiarei. Dar simba nu se gândea deloc să-i atace pe oamenii care stăteau în faţa lui. Pufăi numai odată şi în noapte pufăitul fiarei răsună aproape patetic, apoi dispăru din nou în dosul tufişurilor.

— Simba are două soţii şi şase copilaşi, relată Bady înainte de a porni mai departe. De-asta nu trebuie ucis simba, care aduce carne pentru puişori.

Cu asta se-ncheie prima întâmplare cu primul leu peste care dădurăm împreună cu Bady. Ca şi cum ar fi ocolit o movilă de termite, aşa de uşor şi mlădioşi păşi mai departe ocolind sălaşul leilor. Marşul continuă mai departe şi tânăra negresă impuse acum un tempo mai alert. Camarazii o urmau. La orizont începuse deja să se distingă o geană de lumină. Începea curând o nouă zi. Iarba stepei le ajungea deja până la genunchi. Din loc în loc le apăreau în faţă grupe de tufişuri.

Bady le ocolea în cerc larg. Nu părea deloc să se teamă de şerpii care s-ar fi putut aţine prin ierburile înalte.

Doctorul Bertram profită de-un moment de pauză instalat şi-o întreabă cum de nu se teme de şerpi veninoşi care ar putea fi prezenţi la tot pasul.

— Şerpii veninoşi nu pot s-o rănească pe Bady, râse fata căpeteniei. Şamanul tribului nostru i-a injectat lui Bady încă din fragedă tinereţe din ce în ce mai mult venin de şarpe până ce Bady a devenit, cum se zice la voi – imună pentru otrava lor.

Aceasta îi lămuri suficient pe camarazi. Luna începu deja să lumineze mai clar, deşi zorii nu erau departe. Norii de pe cer s-au mai răsfirat, ziua promitea a fi caldă.

După zece minute Bady se opri şi arată cu mâna undeva în depărtare. Într-acolo începură să se mişte încet mai multe puncte întunecate.

— Acolo e-o cireadă, spuse numai decât fata.

— În apropierea unei cirezi atât de mari se aţin întotdeauna şi lei, îşi formulă George obiecţiunea.

— De cele mai multe ori, da, *Masser,* aprobă ea.

Lei îndeplinesc în stepa africană oarecum rolul unei poliţii sanitare. De cele mai multe ori răpesc din turme cele mai slabe sau mai bolnave animale, care nu pot ţine pasul cu celelalte când e cazul să-şi caute scăparea cu fuga. Natura nu tolerează slăbiciunea şi în felul acesta contribuie la selectarea speciei.

Zorii nu mai erau departe. George se apropie cu mare băgare de seamă de cireada de animale căputând să împuşte două sau trei animale pentru a asigura carne proaspătă pe vasul lor. Deocamdată era încă protejat de umbrele nopţii, conta ca primele împuşcături să fie decisive.

Bady le arată cu mâna înspre un lanţ de tufişuri, care se desfăşurară undeva pe stânga la o depărtare de o sută cincizeci, două sute de metri.

— Să mergem într-acolo *Masser!* spuse ea. Acolo trebuie să fim cu băgare de seamă pentru că uneori lei bătrâni se aţin în astfel de tufişuri de unde-şi pândesc prada. Un simba bătrân este foarte rău, atacă şi oameni dacă este întărâtat. Bady a încercat de câteva ori s-arunce lancea într-unul din aceşti simba bătrâni şi n-a reuşit deloc s-o facă cu un simba anumit, care-i prevedea mişcările.

— O să-l dăm noi gata, n-avea grijă, râse George dându-i astfel un răspuns negresei.

— Bady crede că tânărul *Masser* împuşcă foarte bine. Continuară să se târască spre brâul de tufişuri.

Brusc fiicei căpeteniei îi veni ceva în minte.

— Tânărul *Masser* nu trebuia să tragă asupra lui simba dacă ea apare, pentru că zgomotul împuşcăturii va speria cireada de animale, care va lua-o la fugă.

Camarazii îi dădură de-nţeles tinerei negrese că sunt perfect înţeleşi asupra acestei chestiuni.

— Şi ce vei face tu Bady, dacă leul apare brusc din tufiş şi ne va ataca? întreacă George.

Cu-o stăpânire de sine cu-n calm uluitor, de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume, fiica căpeteniei răspunse pe loc.

— Atunci Bady îl va omorî pe simba cu suliţa ei!

— Frumos, n-am ce zice! răspunse George, dar luă totuşi prevăzător, carabina de pe umeri şi-o ţinu pregătită să

intervină în caz de necesitate. Dar şi Bady se pregătise pentru vânătoare.

Nu mai folosea suliţa ca „băţ de promenadă” ci o ţinea pregătită în faţa ei. În orice moment felina îşi putea face apariţia. În lumina luni George putea să-şi dea seama cu câtă prevedere păşea acum înainte fiica căpeteniei Waga. Fiecare muşchi părea racordat la momentul aşteptat să se încordeze, pentru a azvârli arma – suliţa ei cu-o maximă eficienţă. Cu cât se apropiau cu toţii mai mult de brâul de tufişuri cu pricina, cu atât mai prevăzătoare erau mişcările şi mersul lui Bady. Uneori se oprea şi-şi ridica nasul în vânt de parcă ar fi vrut să adulmece mai repede urma fiarei.

Vântul bătea spre vânători astfel încât fiara nu i-ar fi putut adulmeca la rându-i înainte de vreme.

Înainte de-a mai rămâne doar 20 de metri până la tufiş Bady le şopti abia auzit:

— Simba aici *Masser,* Bady îl miroase! *Masser* rămâne aici!

Camarazii se supuseră instrucţiunilor fetei, care se apropia cu prudenţă de tufişuri. George îşi potrivise carabina pentru a interveni imediat, în caz că Bady ar fi greşit cumva.

Înainte ca fata căpeteniei să se fi apropiat mai mult de opt metri, ea îngenunche şi-şi propti suliţa astfel încât să stea cu vârful în sus şi cu partea mai groasă a sa înfiptă în pământ, după care începu să râdă şi să cheme în limba ei, să spună vorbe disparate şi jumătăţi de propoziţii.

— Ademeneşte leul, le şopti doctorul însoţitorilor săi, mai bine zis îşi bate joc de el. Cu asta vrea să-l facă să atace. Vânătorii arabi obişnuiesc şi ei să procedeze aşa.

Câteva minute pline de-ncordare se scurseră astfel şi George nu-şi putea închipui cum ar putea câteva vorbe spuse-n doi peri de Bady să stârnească leul să iasă din ascunzătoarea sa, dar spre surprinderea lui, auzi un mârâit înfundat, venind clar din spre zona tufişurilor.

Bady răspunse cu ţipete ascuţit, menite anume a-l scoate pe simba din ţâţâni, căci mârâitul şi pufăitul se amplificase considerabil. Şi dintr-odată căpăţâna grozavă cu coama-i caracteristică se ivi de dintre ramuri, făcând loc imediat şi trupului masiv al acestuia.

Leul rămase apoi liniştit în faţa tufişului şi se uită ţintă spre negresa care nu-şi mişca nici o fibră a corpului.

La fel încremeniră şi camarazi, a supra cărora numai o dată lunecă accidental privirea felinei, care rămase apoi aţintite asupra duşmancei sale apropiate.

Bady se ridică treptat şi începu să întărâte leul cu mâinile, mai bine zis cu stânga, pe care o agita mereu în aer, scoţând în acelaşi timp ţipete.

Leul se mai apropie puţin de negresă, de fapt atât cât ar fi putut să ajungă dintr-o săritură. Deocamdată se opri şi se pitulă la pământ, după care… sări!

— Nu trageţi! strigă Bady în acelaşi moment şi-ngenunchea din nou la pământ. Suliţa-i stătea deocamdată în poziţia-i nemişcată, de-a curmezişul, înfiptă în pământ.

În timp ce leul era încă în plin salt, Bady făcu un pas înainte şi-i propti leului suliţa în faţă.

Acesta nu-şi putut modifica amplitudinea sărituri în funcţie de noua situaţie ivită. În toiul impactului suliţa-i nimeri cu putere-n regiunea inimii. Fiara căzu greoaie la pământ în timp ce Bady se zvârli cu iuţeala fulgerului de-o parte.

Leul începu să urle cuprins de dureri, de-ndată ce tăişul armei îi străpunse coastele. În timp ce se afla la pământ, nu contenea să se vaite. Era rănit mortal şi nu mai avu de suferit mult. Arma tinerei fiice a căpeteniei Waga îi străpunse inima şi-o parte a plămânului.

— Asta a fost o lovitură de maestru, o lăudă acum căpitanul pe Bady, de-ndată ce aceasta se retrase înspre camarazi.

— Nu degeaba porţi acest nume mândru de „Leoaica Senegaleză” îi ţinu isonul doctorul Bertram, cuprins de admiraţie.

— Aşa ceva n-am mai văzut nici eu pân-acum, mărturisi şi George entuziasmat.

— Simba n-a fost prea deştept să sară chiar în suliţă, fu de părere Bady. Dacă ar fi fost, ar fi acordat mai multă atenţie suliţei, decât mie. Dar s-a mâniat pe Bady şi-a sărit în suliţă.

Bady râse sonor, dar încetişor şi smulse cu toată forţa de care acum camarazii nu se mai minunau, suliţa din trupul fiarei răpuse şi nu mai aruncă cadavrului nici o privire. Se strecură numai înainte înspre brâul de tufişuri pe care înainte de a-l ajunge, se mai întoarse încăodată înspre camarazi, şoptindu-le.

— Animalele din cireadă trebuie să treacă pe aici *Masser!*

Calmă, se ghemui în apropierea primului tufiş. Vânătoarea leului fusese uitată în timp ce pentru George scena văzută încă nu se consumase în întregime. El compară în linişte între Bady, vânătoreasa şi-o tânără similară din Europa şi nu-şi dădu seama pe moment că această comparaţie era totuşi

lipsită de obiect, având în vedere condiţiile complet diferite de vină din cele două regiuni ale planetei.

Era posibil ca hotărârea şi cursul unei tinere din Koln, Munchen, Hamburg, Dusseldorf sau Frankfurt pe Main să fie îndreptate într-o cu totul altă direcţie decât aceea a luptei primitive cu-o fiară sălbatecă şi totuşi să nu fie mai puţin valoros, în contextul dat.

Camarazii se aşezară lângă Bady, care indică spre nişte arbuşti de Acacia, care se aflau la o depărtare de 30 până la 40 de metri de acolo.

— Când animalele sunt sătule de păşunatul în stepă, trec în fiecare zi pe sub copacul acela de-acolo, *Masser!* Bady trebuia să fi fost adesea aici şi să fi observat foarte atent, ca să cunoască atât de precis obiceiurile animalelor. Se mai îngâna ziua cu noaptea, dar zorii sfârşiseră prin a apărea, în cele din urmă.

Soarele apăru deja în toată splendoarea sa la orizont. Începu să se facă din ce în ce mai cald. Răceala şi răcoarea nopţii se topi ca prin minune.

Stepa întreagă strălucea acum în soare. Bady le făcu semn însoţitorilor săi s-o urmeze, dacă voiau să prindă vânatul în colimator, aşa că o luară puţin lateral, mascaţi de tufişuri, până avură o privelişte de ansamblu bună asupra animalelor din faţă.

— Aici! şopti Bady, după un timp.

Camarazii priviră-n direcţia pe care-o arata mâna negresei. Aşa era, chiar acum venea-n spre ei o cireadă de zebre.

— Animalele au carnea nu prea bună, numai pielea e valoroasă, vă rog nu trageţi.

Între zebrele care păşteau în faţă se găseau încă şi numeroase antilope Gnu, care păşteau paşnic alături de suratele lor din alt neam.

Puţin mai târziu, păşeau pe urmele primelor, antilope-sabie, animale înalte şi graţioase cu coarne îndrăzneţ curbate, care aparţineau celor mai rapide ierbivore din stepă. Viteza şi rezistenţa lor erau armele lor cele mai redutabile, pe care le aruncau în lupta cu duşmanii lor de tot felul, în care cel mai periculos şi proeminent era fără îndoială omul. Carnea antilopelor sabie era preţuită nu numai de triburile de negri dar şi de vânătorii albi, ceea ce făcea ca acest fel de animal să fie printre cele mai vânate din regiune.

Căpitanul Farrow desemnă pe şoptite două animale care se răzleţiseră puţin şi mergeau în urma turmei, dintre care una cădea în sarcina lui George şi-a lui Petre, pe când cealaltă, o lua-n seama sa şi-a doctorului Bertram.

De-ndată ce antilopele se apropiară îndeajuns, patru detunături răsunară deasupra stepei, care răsunară de parcă ar fi fost una singură. Cele două animale se prăbuşiră, una mai încercă să se ridice, dar zadarnic, după care rămase întinsă pe jos. Cireada o porni în galop, după ce făcu un unghi drept în raport cu vânători.

— *Masser* trage foarte bine! se entuziasmă la rându-i Bady. Acum *Masser* va avea multă carne pe vapor. Războinici tribului nostru vor veni să ajute la transportul cărni până la mare.

— Trebuie să păzim animalele de vulturi şi de hiene, spuse căpitanul.

Tânăra negresă încuviinţă şi zise imediat:

— Trebuie acoperit totul cu crengi de copac! Vânători se puseră pe treabă. Petre aduse crengile câtorva arbuşti tineri încoace şi-i plantă în aşa fel încât de departe nu se prea deosebeau de alţi care creşteau prin zonă.

Doctorul ştia prea bine că hienele vor mirosi prada oricum, dar se baza pe faptul că oamenii lui Waga nu vor întârzia să apară.

— Acum încotro o luăm? se interesă căpitanul.

— *Masser* vrea mai mult să împuşte? vru să ştie Bady.

— Nu, nu! se apără Farrow. Cu cele două antilope ne-am făcut deocamdată planul. Vom căuta chiar câteva bucăţi să le punem la saramură pentru ca să nu se strice.

— Poate *Masser* vrea să întâlnească alţi lei? îi iscodi „Leoaica senegaleză” în continuare.

— Ar fi frumos! fu de părere George. Trebuie să spun c-aş răpune şi eu bucuros un leu.

— Bady mai cunoaşte încă sălaşul unui alt leu bătrân.

— Să-l lăsăm pe seama întâmplări, hotărî căpitanul. Propun să ne-ntoarcem înapoi în sat, înainte ca soarele să ardă şi să pârjolească totul. Am putea alege un alt drum decât acela pe care am venit.

— Aş vrea să împuşc şi eu un leu, tată, insistă George.

— Întreab-o pe Bady, unde-şi are sălaşul acest „bătrân domn” cum îi palce ei să-l numească. Dacă ea vrea să tensoţească n-am nimic împotrivă ca să ne despărţim aici. Doctorul şi cu mine vom găsi şi singuri drumul până în satul lui Waga.

— Excelent, mulţumesc tată! jubilă George.

— Ia-l şi pe Petre cu tine, strigă Farrow, înainte de-a sendepărta cu doctorul pe drumul care ducea îndărăt spre sat.

III
DJALLO REAPARE

DUPĂ CE CĂPITANUL ŞI DOCTORUL se-ndepărtară într-atât încât nu mai puteau fi auziţi, George îi împărtăşi lui Petre:

— Pâlcul de copaci de-acolo, pe care Bady îl numea „Casa lui simba" nu poate să aibă o lungime de mai mult de 200-250 de metri. Cred că n-ar fi rău să-l înconjurăm de-asta e mai bine să ne despărţim aici Petre. Tu-o vei lua spre dreapta iar eu îl voi ocoli prin stânga.

— Şi Bady cu cine va merge, întreabă uriaşul îngrijorat.

Tânăra negresă înţelese pe loc despre ce era vorba şi decise pe loc.

— Voi merge cu tânărul *Masser*. Simba probabil că va veni pe partea stângă, acolo unde se termină bucata de pădure.

Asta-l linişti oarecum pe Petre, aşa că se despărţiră pe când căpitanul Farrow şi doctorul Bertram de-abia se mai zăreau ca nişte mici puncte în imensitatea stepei.

George privi atent în jur, în timp ce păşea prin iarba care aici avea o înălţime peste medie, astfel încât un leu se putea foarte bine ascunde în ea.

Mai trebuia să fie atent şi la şerpi veninoşi în special la viperele africane întrucât le cunoştea potenţialul de periculozitate. Muşcătura unei astfel de reptile duce la moarte imediată chiar dacă nu e prea adâncă rana, dacă nu e administrată pe loc contraotrava. Încă mai mor sute de negri africani în fiecare an datorită muşcăturilor de şarpe.

Bady păşea în urma lui George, ceea ce-l liniştea pe acesta întrucât, deoarece ştia că dacă pândea un pericol iminent fata ar fi solicitat să meargă în faţă.

Netulburaţi Bady şi George trecură de capătul pădurii mergând unul în spatele celuilalt la o depărtare de 20 metri.

După ce se apropie, tânărul o întreabă pe însoţitoarea lui cum se face că există o pădure atât de deasă în stepa aceea.

— Există ape subterane acolo, care servesc foarte bine şi ca adăpători pentru animale, răspunse negresa.

După vreo 10 minute ajunse şi Petre, de dădu ocolul pe la capătul din dreapta al pădurii. George îi făcu semn şi Petre-i răspunse la rândul său, făcând şi semne prin care-i dădea de înţeles că el, Petre, nu dăduse încă de nici o sălbăticiune în drumul său.

Bady şi George continuară încă să meargă multă vreme şi iarăşi Petre care nu contenea să le aţină urma, în stepă. George încă nu-şi dădea seama că deja făcuseră un mare

ocol. Când se-ntoarse încăodată înapoi pentru a vedea pădurea, realiză că aceasta se găsea mult în urma lor în dreapta, mult mai mult decât presupusese. Şi o nouă surpriză îi aşteaptă în spate, firește, foarte mult în spate veneau căpitanul şi doctorul în direcţia lor. Ei luaseră acelaşi drum îndărăt, pe când camarazii îl aleseseră pentru a ajunge aici. În timpul nopţii nici unul din musafiri Waga n-a observat că Bady a făcut un ocol larg, foarte larg, pentru a ajunge la locul de unde putut pândi şi răpune antilopele. În timp ce George şi Petre s-au oprit pentru a-i aştepta pe căpitan şi doctor, Bady îşi continua netulburată drumul înainte. Ea trecu de-un pâlc mai mare de arbori de acacia de tip umbrelă, în a-l căror frunziş bănuia poate că adastă „bătrânul domn", simba – leul. De la o depărtare relativ mare lui George i se păru că Bady aplică acum aceeaşi metodă pe care-o aplicase adineaori, pentru a ademeni vechiul leu din ascunzătoare. Îl ruşină însoţit cu cuvinte mai potolite, apoi cu tot mai multă înverşunare.

Printr-un semn al mâinii sale Farrow îi dădu de ştire fiului său că el, împreună cu doctorul va ocoli un alt grup de tufişuri. Poate că bănuia căpitanul că pe aici se ascunde cu adevărat leul. Doctorul Bertram îi făcu semn deasemenea lui Petre astfel încât George se găsea de acum singur în stepă şi examina tufişurile din faţa lui. El era ca să spunem aşa omul de legătură între participanţi la vânătoare.

Timpul începu să se scurgă, Bady începu să strige tot mai tare. Dar sub tufele de acacia nu se mişca nimic. Lui George timpul acesta de aşteptare i se păru foarte lung şi de nesuportat, mai ales că stătea în soarele arzător din stepă.

În cele din urmă tatăl lui apăru din nou, George văzu cum el ridică din umeri ca să-i dea de ştire că n-a putut descoperi leul în grupul de tufişuri din faţa lui. Puţin în spatele căpitanului apărură doctorul şi Petre. Ei nu se-ndreptară imediat către George ci undeva între Bady şi acesta dacă n-aveau de gând să-şi schimbe poziţia.

După o vreme Bady se reîntoarse, scutură dezamăgită capul şi-i spuse lui George:

— Simba nu-i aici!

— Putem oare să-l găsim în altă parte? insistă George.

Tânăra negresă dădu numai din cap, dar fu de părere că va fi foarte greu să-i ia urma leului în altă parte.

Între timp, căpitanul şi doctorul Bertram se apropiaseră întrucât drumul lor făcea o cotitură care cădea chiar perpendicular pe direcţia unde se găseau George şi negresa.

Farrow auzise convorbirea şi ce spuse Bady şi acum spuse la rându-i:

— Atunci va trebui să renunţăm pe ziua de azi de-a mai împuşca încă un leu, George. Ghinionul vânătorului! N-avem ce face şi gata!

— Deci încotro! vru să ştie doctorul Bertram.

— Înapoi în sat, hotărî căpitanul şi se adresă astfel lui Bady.

Camarazii o porniră pe drumul de reîntoarcere cu Bady în frunte. Mergeau cu toţii tăcuţi. Deodată apăru un monstru ca din pământ înaintea lor, un rinocer mascul, care de la depărtarea aceea le păru ca un muşuroi uriaş de termite.

Deja făcuse un salt şi-şi scutura ţeasta încolo şi încoace.

— Să ne fi mirosit sau să fi apărut aici din pură întâmplare, o întrebă căpitanul în şoaptă pe negresă.

— Bady nu poate să-şi dea seama, veni răspunsul corect şi obiectiv.

Deodată rinocerul ce păru un moment că zăboveşte locului se năpusti ca şi catapultat înspre camarazi. Sub conducerea tinerei Bady, aceştia se dădură puţin în lături şi se pitiră în iarba înaltă. Dacă nu era neapărat necesar, n-aveau de gând să tragă asupra colosului. Doctorul Bertram o afirmase de nenumărate ori că rinocerii sunt protejaţi prin lege întrucât în ultima vreme au fost vânaţi fără milă şi specia lor era aproape de extincţie.

Au fost călători în Africa care au cutreierat mai multe luni prin stepă fără să fi avut norocul să întâlnească fie şi un singur exemplar.

Aproape de ascunzătoarea camarazilor îşi opri şi rinocerul goana sa. Camarazii şi Bady văzură cum înaintea rinocerului apăru o siluetă întunecată care sări înspăimântat lateral, dar nu în direcţia în care se găseau ei.

Rinocerul mascul continuă să-şi urmărească victima, fără a devia cu-n centimetru de la direcţia sa şi-n curând dispăru din raza vizuală a camarazilor. Farrow se ridică şi zise:

— Negrul a avut noroc c-a scăpat deocamdată de atacul rinocerului.

Bady îi privi pe camarazi cu-n aer ciudat.

— S-a întâmplat ceva, întreabă căpitanul căruia nu-i scăpase privirea ciudată a fetei.

— Acela a fost Djallo, mărturisi „Leoaica senegaleză”.

— Acel Djallo, care te-a urmărit atunci, întreabă pe jumătate doctorul. De unde a apărut aici, să ne fi urmărit tot acest timp?

— Bady nu ştie, răspunse fiica căpeteniei, dar trebuie acum să fie cu mare băgare de seamă.

George se gândi din nou fără să vrea la cuvintele lui Bady, care îi spunea că Djallo o urmărea dar de fapt, nu voia să-i facă nimic rău. Şi acum ca şi atunci nu găsea nici o explicaţie cu privire la comportamentul fetei.

— Vreţi să-l căutăm pe Djallo? întreabă George, care voia să-şi ofere din nou sprijinul în cazul unei agresiuni a tânărului negru.

Camarazii se grăbiră înspre locul unde negrul scăpase pentru prima oară de asaltul rinocerului, pitindu-se-n iarbă, dar nu fură în stare să descopere nimic.

Negrul dispăruse parcă intrase-n pământ. Cum a reuşit să facă asta, pentru George rămânea un mister.

— Djallo este foarte viclean, ştie să se folosească de orice şiretlic pentru a nu-şi trăda prezenţa când se strecoară prin iarbă şi nu vrea să fie descoperit, îi lămuri încăodată Bady.

— Eu zic s-o luăm mai degrabă înspre sat, îi sfătui Farrow care şi el pricepea foarte puţin din jocul ăsta.

Convoiul se puse din nou în mişcare şi Bady îşi reluă locul în frunte, deşi acum devenea oarecum mai neliniştită, pentru că-şi întorcea din când în când capul în urmă, apoi spre dreapta şi spre stânga ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Căpitanul îşi dete seama că gândul acesteia era mul mai mult îndreptat asupra lui Djallo decât asupra „bătrânului domn" simba, sau chiar a unui mâncător de vegetaţie probabil.

De asemenea şi camarazi se uitau mai cu atenţie în jur, mai ales George, dar nici acesta nu putut descoperi nimic care-ar fi putut fi interesant.

Petre încheia micul convoi şi avea deja sentimentul că cineva mergea în spatele lui. Se întoarse de vreo câteva ori şi se uită îndărăt, dar nici el nu putut descoperi nici o făptură care s-ar fi putut masca în iarba înaltă.

Bady păşi din ce în ce mai repede şi vizibil mai relaxată. Odată îi spuse căpitanului Farrow care se apropiase mai mult de ea:

— Djallo nu se mai află în apropiere.

— Este Djallo chiar atât de periculos? vru să ştie Farrow.

— Periculos nu e chiar cel mai nimerit cuvânt, fu de părere negresa.

— Ce rol joacă în viaţa ta acest tânăr care te urmăreşte peste tot? îşi continuă căpitanul tirul întrebărilor şi continuă aproape imediat:

— Nu prea pricep nici comportarea acestuia nici a ta, Bady.

Dar „Leoaica senegaleză” păstră tăcerea asupra acestui subiect. Aşa că Farrow n-o mai iscodi mai departe. Nu era felul său de-a pătrunde în intimitatea oamenilor dacă ei nu voiau asta. Trebuia să fie un secret asupra acestui lucru, asta-i cu desăvârşire clar, dar care oare?

Deşi după opinia tinerei negrese nu mai era nici un pericol din cauza lui Djallo, aceasta îşi mărise totuşi tempoul de marş astfel încât camarazi trebuiră să depună sforţări serioase să ţină pasul cu aceasta.

Se apropiară de următorul brâul de verdeaţă până la 300-400 de metri.

— N-ar putea să se aţină simba în acest brâul de pădure, o întrebă George pe fată.

— Bady nu crede asta, veni răspunsul.

Cu toate astea George se uită cu foarte multă atenţie în stânga şi-n dreapta, i-ar fi plăcut să mai apară un leu în bătaia puşti sale.

Oricât de atent a fost, nu-i fu dat să descopere nici o urmă a vreunui leu. Nici o urmă în iarbă care să-i fi sugerat o astfel de prezenţă, ceva mai devreme.

IV
UN MIC INCIDENT

CAMARAZII SE APROPIARĂ, cam la o sută de metri de pădurice. Bady se opri şi se uită la însoţitorii săi. Când aceştia se apropiară le zise:

— Acolo este o cărare pe unde femeile se duc la baie.

Satul se află în spatele pădurii. Cărarea este numai aici, dincolo se află arbuşti plini de spini. Simba poate la fel să aleagă numai cărarea asta, altfel ar rămâne înţepenit în spini. Temba (elefantul) a croit primul cărarea asta, acum este folosită de oameni şi tot felul de animale.

Tufişurile de arbuşti trebuie să fi fost într-adevăr peste măsură de dese şi pline de spini, dacă însuşi leul se sfia să le penetreze. Se ştie că regele animalelor nu-i chiar atât de sensibil la spini.

— Înăuntru, în interiorul pădurii, spinii nu mai sunt aşa de mulţi, îi linişti fiica căpeteniei. Se găsesc acolo destule tufe fără spini, unde şi simba s-ar putea piti foarte bine. *Masser* s-o lase pe Bady să intre prima! De-ndată ce Bady intră cu suliţa în mână înăuntru, *Masser* trebuie să vegheze foarte atenţi. Poate că simba iese tocmai atunci şi *Masser* trebuie să tragă imediat.

Aşadar fata căpeteniei voia să stârnească leul cu suliţa din tufişuri pentru ca să poată fi omorât de însoţitori ei.

Era simplu, dar nu lipsit de pericol, un plan ca ăsta lui Farrow şi lui Bertram lucrul ăsta şi se păru evident, dar lui George acest fel de vânătoare i se păru totuşi prea rudimentar.

— *Masser* culege deasemenea pietre mari cât pumnul să le arunce pentru a-l alunga pe simba, îşi completă planul tânăra vânătoreasa – negresă.

După ce-şi reluă marşul, după câţiva paşi George văzu ceva lucind în iarbă, ceva ce semăna c-o piatră şi tocmai se aplecă s-o ridice când… se dădu brusc pe spate întrucât piatra sau obiectul, ce-o fi fost se puse-n mişcare. Piatra, nu era altceva decât un şarpe python, al cărui cap, în clipa următoare se ridică brusc cam o jumătate de metru de la pământ.

Tânărul nu se putut da-ndărăt totuşi, la fel de repede cum at fi vrut. Fu atât de surprins că-i trebui aproape o secundă ca să-şi revină din surpriză şi să reacţioneze. Acest răstimp îi fu deajuns reptilei să se-ntoarcă spre şoldul lui George şi să se ridice drept în faţa lui.

Camarazii fură şi ei luaţi prin surprindere de-ntâmplare şi reacţionară cu-ntârziere. Doctorul fu totuşi cel care fu primul lângă tânăr încercând să abată atenţia şarpelui şi să-l împingă deoparte cu mâinile goale, dar nu luase-n calcul lungimea reptilei.

Şarpele se năpusti concomitent asupra celor doi camarazi. Întrucât doctorul înaintase şi el suficient de mult în apropierea şarpelui, acesta se-ncolăci şi împrejurul trupului doctorului, cum o făcuse c-o clipă mai înainte cu acela al lui George.

Doi oameni încolăciţi de acelaşi şarpe presupune o performanţă a unei reptile de acest soi, cum rar se vede. Pericolul în care se găseau cei doi însă nu dură prea mult, deoarece apăru foarte repede Bady la faţa locului. Părea să nu aibă nici o frică de capul reptilei care-o urmărea şi pe aceasta, mişcându-se încolo şi încoace.

O clipă păru să caute, Bady ceva în iarba înaltă. Când găsi ce căutase, adică o piatră pe care-o ridicase de jos şi-acum o trânti cu-atâta putere în capul reptilei încât aceasta se lasă îndată-n jos, inelele cu care şarpele îi strânseseră pe cei doi slăbiră şi-n final cedară de tot.

George se eliberă primul din strânsoarea nedorită, urmat de doctorul Bertram. Îndată fu şi Petre la faţa locului, deoarece între timp, acesta se-ndepărtase puţin de restul grupului pentru a încerca şi el să momească leul din ascunzătoarea sa.

Când văzu tot ce s-a-ntâmplat îşi trase cuţitul lui zdravăn de marinar şi-i făcu pythonului o tăietură straşnică la gât. Cu toate acestea reptila se mai zvârcoli încă de câteva ori încolo şi-ncoace în iarbă până ce în final viaţa se scurse din ea.

— Ce putere are un asemenea şarpe, gemu George şi încearcă să-şi regleze respiraţia din pieptu-i strivit. Cred că reptila ar fi reuşit, fără intervenţia lui Bady să ne zdrobească în încleştarea-i grozavă.

Se duse apoi şi-i mulţumi lui Bady care-i strânse mâna întinsă, puţin cam încurcată.

— Pielea şarpelui trebuie neapărat s-o luăm cu noi, spuse Farrow. Bady ştie oameni din satul tău, care să despoaie pielea şarpelui de pe corp?

Aceasta încuviinţă doar.

— Bady va trimite mai târziu doi războinici.

Căpitanul propuse ca la marginea pădurii să se facă mai întâi un popas întrucât după cele petrecute, atât cu George cât şi cu doctorul, aveau nevoie de puţină odihnă ca să-şi

revină. La urma urmei voiau doar să continue cu vânătoarea leului şi pentru asta aveau încă nevoie de toate forţele lor.

Farrow prelungi pauza mai mult de-o jumătate de oră cu bună ştiinţă. În clipa când se ridică – asta fu semnalul – toţi se simţiră vizibil împrospătaţi şi gata pentru noi evenimente.

Micul convoi se formă din nou, cu Bady la timonă. Aceasta îşi duse degetul la buze de-ndată ce pătrunse în pădure pentru a le da de înţeles tuturor să păstreze tăcere, pentru că intraseră pe teritoriul lui simba.

Negresa păşea acum mult mai încet decât în stepă, iar însoţitorii ei stăteau deja cu puştile pregătite pentru a trage în orice moment.

Îşi sforţau ochi, cum puteau mai bine pentru a nu le scăpa şi cea mai mică mişcare a crengilor sau a tufelor unui arbust. Dar nimic nu se mişcă, leul nu apăruse de nici unde.

Cărarea care la început fusese îngustă se lărgi din ce în ce. Doi oameni puteau merge acum unul lângă celălalt fără a veni în atingere cu spini arbuştilor de pe margine, acolo unde aceştia erau crescuţi.

Căpitanul îi făcu semn fetei că de-acum puteau merge câte doi oameni pe cărare şi Bady fu de acord. Parcă fu de la sine înţeles că George şi tânăra Bady s-o ia în frunte, urmaţi de Farrow şi de doctor, iar Petre era ultimul care încheia convoiul.

— Simba va merge să bea apă, spuse Bady. Acolo sunt tufe foarte mari şi dese. *Masser* aruncă cu pietre în tufiş.

Coroanele arborilor înalţi, pe sub care mergea acum convoiul deveniră mai bogate şi duceau în jos, tot mai jos. Asta avu drept urmare că lumina zilei se filtra tot mai greu. Domnea o semiobscuritate verzuie în care devenea tot mai greu să recunoşti ceva. Ochii camarazilor încă nu se obişnuiră pe de-a-ntregul cu această lumină verzuie pentru a mai distinge clar în jurul lor.

Poteca făcea cotituri neaşteptate, lăstărişul şi frunzişul se rărise pe alocuri, dar apărură în schimb mai deşi, copaci. Câteodată stăteau chiar trunchi lângă trunchi.

După circa un sfert de ceas Bady îşi curmă mersul şi arată ceva înainte. Chiar în mijlocul pădurii se afla un lac mare. Numai pe alocuri se putea privi oglinda apei, întrucât plante acăţătoare, iedere şi alge felurite acopereau pânza verzuie netedă a apelor care se ghiceau doar acolo.

Malul lacului era înconjurat din trei părţi de tufişuri dese.

— Acolo trebuie să se găsească simba! şopti Bady lui George.

Eleşteul din pădure – îşi mărturisi doctorul pentru sine – trebuie să aibă o semnificaţie foarte importantă pentru locuitorii satului. Multe legende ale acestora stau în strânsă legătură cu astfel de elemente naturale. De asta se şi îmbăiau multe femei în lac, deşi le pândea tot timpul pericole de-a sentâlni în drum cu vreun leu. Poate că lacul însuşi avea vreo semnificaţie religioasă.

George se opri la 20 de metri înaintea primului tufiş şi-i făcu semn lui Petre să se apropie. Acesta colecţionase câteva pietre în drum şi George îi spuse să arunce prima piatră în tufişul din faţă. Întrucât nu se întâmplă nimic, Petre aruncă o a doua piatră dar totuşi fără succes.

— Simba nu-i aici *Masser,* spuse Bady, îndreptându-şi atenţia spre al doilea tufiş, care se găsea la o mică depărtare de primul.

Un eşec asemănător îi aştepta şi la al doilea tufiş şi navură noroc nici la al treilea şi al patrulea.

Curând îşi epuizaseră toate pietrele adunate şi simba tot nu apăruse.

— Pietrele nu sunt bune pentru a-l aţâţa pe simba, zise Bady. Bady îl va stârni acum cu lancea.

Prevăzătoare trecu la primul tufiş iar George se ţinu tot mai aproape de tânăra negresă. Aceasta împunse cu putere în primul tufiş, dar se pare că leul chiar nu era prezent.

Ocoliră eleşteul, procedând la fel şi nu se întâmplă nimic. În cele din urmă Bady se opri.

— *Massers* sunt supărat? întreabă ea, puţin abătută, pe musafiri albi ai tatălui său. Bady a presupus cu-adevărat că simba se găseşte aici.

Căpitanul Farrow râse numai.

— Dar bine Bady, n-ai ce să-i faci dacă leul nu stă aici! Asta se-ntâmplă şi celui mai bun dintre vânători. De multe ori ţi-e dat să rătăceşti zile-ntregi până dai de vânatul dorit.

— Am putea aştepta aici reîntoarcerea leului, dacă Bady crede că se va reîntoarce în cursul zilei de azi, propuse George.

— Simba se-ntoarce sigur aici, dar Bady nu ştie când va veni sigur.

— Poate nici n-ar fi chiar atât de rău, să ne odihnim un pic aici, propuse doctorul Bertram.

Căpitanul Farrow îşi dete consimţământul cu plăcere.

— Va trebui mai întâi să cercetăm cu multă atenţie marginea centuri ăştia de tufişuri ca să nu avem cumva mai târziu vreo surpriză şi să dea leul buzna peste noi.

George se oferi imediat să dea ocol singur, eleşteului. Petre vru să-l însoţească dar căpitanul îi făcu semn să rămână consolându-l că oricum, pot să-l urmărească din ochi şi din poziţia aleasă pentru popas. Petre ar fi mai de folos aici dacă ar reteza puţin în juru-i locul mai bine, luând în considerare experienţa recentă pe care-o avuseră cu pythonul.

În felul acesta fiecare avea o preocupare, căpitanul însuşi împreună cu Bady aveau să se-ngrijească de pregătirea mesei. Camarazii mai aveau câteva conserve de rezervă pe care acum aveau de gând să le consume.

George parcurse între timp o bucată mare de drum împrejurul lacului după ce cercetase cu mare grijă fiecare tufiş fie el mare sau mic. Caută şi eventuale căi de acces ale leului, pe unde acesta s-ar fi putut strecura cât de cât neobservat.

N-ar fi exclus ca să existe şi alte cărări mai mici, adiacente, pe care le-ar fi construit locuitori satului între timp.

Stătea-n firea sătenilor să-şi construiască tot mereu cărări noi şi să le mascheze astfel încât să nu fie cunoscute şi de locuitori altor sate. Animalele le stătea mai uşor în fire, astfel de poteci să le descopere şi, să le folosească.

Totuşi pân-acum nu dăduse de nimic asemănător. În cele din urmă îi bătu la ochi un tufiş parcă mai uscat decât celelalte, la ochi. Cum era posibil ca tufişul să fie uscat în asemenea hal? Să existe-n pământ vietăţi atât de devoratoare, şoareci poate, care-au ros toată vegetaţia?

Explicaţia asta îi păru lui George puţin deplasată, pentru că în acest caz, tufişul ar fi avut probabil puterea să se fi regenerat, dezvoltându-se o nouă generaţie de frunziş.

Cu prudenţă tânărul trase una din crengile uscate ale tufişului în cauză spre sine. Observă atunci că întregul tufiş se mişcă şi era doar slab împlântat în pământ.

Ce să-nsemne asta? Ori era ceva ascuns îndărătul tufişurilor pe care nu-i era dat oricum să observe, ori negri mascaseră prin acest tufiş smuls din pământ sfârşitul poteci care ducea la lac. Se gândi dacă să-l cheme pe tatăl său, care ar fi voit s-o ştie evident înainte ca oamenii săi să pice în vreo capcană. George privi spre tabăra a lor săi. Tatăl său şi tânăra negresă aveau de lucru. Nu merita deci să-l deranjeze din cauza acestui amănunt. Va încerca şi singur să rezolve asta. Dacă începea cu-adevărat o cărare de aici va şti şi singur s-o găsească. Nu putea duce decât în satul lui Waga.

Trase cu putere de tufiş, care eliberă perspectiva unei poteci curate şi bine tăiate, care fusese de curând înjghebată.

Voi să păşească numai câţiva paşi pe poteca asta nouă, n-avea de gând să-şi piardă acum vremea cercetând-o până la capăt, o putea face mai târziu.

Porni aşadar cu carabina-n mână, pregătit când din spate, primi o lovitură zdravănă. George se roti ca un titirez, fără a mai avea timp să scoată vreo vorbă. Se prăbuşi fără cunoştinţă la pământ, nu înainte de-a avea senzaţia, c-a văzut în ultima secundă a conştiinţei sale, faţa unui negru.

V
DJALLO ŞI MARO

CÂND GEORGE ÎŞI REVENI, văzu numai puncte luminoase cum dansau în întuneric, iar în ţeastă simţea o durere înăbuşită. Numai mai apoi simţi că era legat fedeleş şi când îşi deschise ochii se trezi în mijlocul stepei largi.

Cine să-l fi legat şi să-l fi adus aici? Neclar, parcă văzu din nou faţa negrului în care tocmai privise, înainte de a-şi fi pierdut cunoştinţa.

Apoi îi veni în minte Djallo, de care îi vorbise Bady. Numai el putuse fi, acela care-l doborâse cu-o lovitură din spate. Negrul probabil că făcuse un ocol mai mare prin pădure şi-i căzuse-n spate. S-o fi făcut intenţionat, vrând să se răzbune pe George care intervenise acolo pe plajă.

Ce relaţie domnea oare între Djallo şi Bady de aceasta din urmă nu-i putuse da nici o lămurire clară. Din vorbele ei nu reieşea altceva decât că voia să scape de Djallo, dar nu să-i facă vreun rău.

Dar unde se vor fi aflând camarazii săi, care cu siguranţă că l-or fi căutat de-acuma şi în caz că nu vor trece pe lângă tufişul uscat cu pricina, lor le va scăpa cu siguranţă capcana.

Tânărul cocheta cu ideea că însoţitorii săi îl vor căuta şi-l vor găsi eliberându-l, poate că-i şi luaseră urma negrului care-l azvârlise jos, pentru a putea scăpa mai repede.

George ridică capul şi se uită în jur. De jur împrejur stepa era moartă. Avea o perspectivă clară asupra stepei, întrucât grupurile de tufişuri şi copaci erau răzleţe iar iarba relativ scurtă.

Numai într-o direcţie se găsea în apropierea lui George un tufiş des. Tânărul nu credea că Djallo l-a adus cu bună intenţie în apropierea acestui tufiş fiindcă acesta-şi dădea prea bine seama cât de periculos ar fi fost pentru George să fie legat lăsat acolo. Încearcă să-şi elibereze mâinile din legături. Avea o anumită experienţă în asta. Dar Djallo îl legase cu legăturile astea din palmier atât de măiestru că acestea îi tăiau şi mai tare pielea cu cât voia el să le slăbească. Mâinile nu-i erau legate la spate ci pe lângă corp. Gemând George se lasă să cadă înapoi, după ce se ridicase oarecum în capul oaselor. Capul îl durea mai tare decât încheieturile. Deodată auzi paşi uşori în apropierea sa. Lângă el stătea Djallo şi-l privea fără să spună o vorbă. Negrul sencinsese cu brâul lui George şi-i luase în mână carabina.

— Acum cred că tânărul *Masser* nu va mai putea trage, spuse el arătând spre armele sale. Înainte ca George să poată

spune ceva, negrul o şi pornise prin stepă. Nu-i rămase altceva decât să se ridice şi să privească în jur.

Departe la orizont văzu un punct în mişcare, care devenea din ce în ce mai mare. Nu putea fi decât un om, întrucât punctul creştea tot mai mult. Un animal! Ce fel de animal? O doamne, un leu! Şi el stătea aici legat fedeleş.

Ce trebuia să facă, ce putea să facă? George se gândi la povestirile pe care le citise în legătură cu călătoriile în Africa. Singura posibilitate a unei salvări, dacă nu-i venea în ajutor din afară, era să stea liniştit şi să se prefacă mort. Se lasă prin urmare din nou la pământ şi se prefăcu nemişcat. Trecură mai multe minute, care lui George îi părură lungi cât o eternitate. S-ar fi ridicat cu plăcere să se convingă dacă leul se-ndrepta spre el sau îşi alesese o altă direcţie, dar nu îndrăznea s-o facă. Printr-o mişcare necugetată şi-ar fi putut pecetlui soarta.

Poate că leul era în urmărirea lui Djallo şi mogâldeaţa aia întinsă pe jos n-o interesa de loc. Cât de aproape era leul acum?

Un pufăit în apropierea lui îl făcu să simtă că leul se apropiase de el nu glumă şi acum nu trebuia decât să-i dea asaltul final.

Pufăitul se transformase într-un mârâit mânios. George îşi adună toată stăpânirea de sine de care dispunea pentru a putea rămâne, în continuare liniştit la pământ, pentru a-şi stăpâni şi cel mai mic tremur nervos.

Mârâitul se accentuă. Dacă şi-ar fi putut vedea cel puţin duşmanul! Nervii oricărui om se-ntind până ce ameninţă să se rupă. Nici George nu reuşi să nu se mişte chiar de loc, fără a-şi zări inamicul. Cu multă precauţie îşi întoarse capul. La un metru şi jumătate de el zări coama bogată a regelui animalelor.

Însă acesta nu privea spre victima lui sigură, ci undeva deasupra lui şi lateral. Ce-i era dat să vadă oare acolo? George îşi întoarse capul în direcţia cu pricina.

În acelaşi moment apăru Bady cu suliţa în mână dindărătul tufişului des, ce-l acoperea pe George.

Privirea ei se-ndreaptă nemijlocit asupra lui simba. Păşi curajoasă în faţa leului.

Dar îi va reuşi oare ei să ucidă leul numai c-o suliţă?

George mai avusese o probă a talentului ei, încă de azi dimineaţă dar atunci leul sărise chiar el în suliţă, iar acum distanţa era mult mai mică ca acelaşi mod de luptă să reuşească.

Leului nu-i era necesară o săritură prea mare pentru a cădea asupra negresei. Deja se pitulă, pregătindu-se de săritură şi în momentul următor o şi efectuă.

Tinerei negrese nici nu-i trecu prin cap să se dea la o parte, în stânga sau la dreapta, sau chiar înapoi. Cu o smucitură grozavă îşi aruncă suliţa înaintea leului care urlă îngrozitor când vârful ascuţit îi străpunse coastele.

Leul căzu la pământ cu suliţa încă în corp. Bady nu se mai îngriji de leu ci aleargă la George pe care-l trase din vecinătatea primejdioasă. Simba nu era rănit mortal. Cu labele din spate şi cu gura zdrobi mânerul trainic al suliţei. De îndată ce se elibera se va năpusti cu siguranţă asupra lui Bady şi George, chiar dacă nu mai avea putere să facă acest lucru în salturi.

În acest moment detună o împuşcătură. Cel care trăsese era Petre care sosise cel dintâi la faţa locului. De-ndată ce se lămuri despre ce era vorba, trecu la acţiune şi o făcu decisiv.

Glontele pătrunse adânc în ţeasta leului care începu să urle jalnic lăsându-se pe-o parte şi întinzându-şi într-un ultim geamăt labele înainte. Şi suferinţele i se curmară.

Petre păşi primul lângă George şi-n timp ce cuţitul său îi tăia legăturile i se adresă lui Bady:

— Ai acţionat minunat Bady! Eşti un om şi jumătate!

Faţa tinerei fiice de căpetenie străluci de bucurie. O asemenea laudă venită din partea acestui marinar înalt şi puternic cât un urs era cel mai frumos elogiu care i se putea face aduce. George era în sfârşit liber. Deocamdată se întinse şi-şi freacă mâinile pentru a-şi restabili cât mai repede circulaţia sângelui.

Apoi le mulţumi pentru salvarea sa lui Bady şi prietenului său.

Gândurile lui George se-ndreptară acum de la leul răpus la Djallo care-l atacase şi-l legase transportându-l aici.

Ca şi cum tânăra fată a căpeteniei i-ar fi ghicit gândurile, luă cuvântul:

— Acum trebuie să-l căutăm pe Djallo!

— Chiar asta am de gând să fac, strigă George. Ticălosul va trebui să mi-o plătească!

— Dar nu-l omorî, interveni din nou Bady pentru tânărul negru.

— De omorât nu-l voi omorî, dar o amintire de la mine tot o să aibă. În afară de asta s-a încins cu armele mele. Asta nu i-o pot permite şi trebuie să-mi recapăt armele.

— Bady nu-i supărată pe Djallo, chiar dacă îl evită, stabili încăodată raporturile dintre ei doi, fata.

George era de-acum prea mult preocupat de propriile lui probleme ca să mai bage-n seamă şi de data asta vorbele lui Bady.

— Cum de m-aţi găsit aşa repede, întreabă George, care se mirase că Bady şi Petre erau deja lângă el, pe când tatăl său şi doctorul rămăseseră undeva în urmă.

— Bady a descoperit imediat după dispariţia ta tufişul uscat şi cărarea ce-a nouă. Fără Bady aş fi pierdut curând în stepă urma lui Djallo, căci vicleanul negru şi-a căutat anume locuri cât mai pietroase în stepă ca să nu lase urme. Chiar şi Bady a trebuit să caute cu multă băgare de seamă urmele în pământul stâncos pentru a le găsi. De asta am ajuns atât de târziu.

— Dar n-a fost târziu de loc! se simţi dator George să remarce. Slavă Domnului! oftă Petre. Domnul căpitan şi domnul doctor trebuie să sosească aici în tot momentul. Doar erau în urma noastră, numai că noi am alergat mai mult.

— Acum nu mai ai nici o suliţă, se adresă George lui Bady. Vrei să iei unul din pistoalele lui Petre.

Negresa scutură numai din cap.

— Bady nu ştie să tragă cu pistolul!

— Poate că-ţi vor aduce totuşi unul din războinicii tribului o armă, Bady, dar mie trebuie să-şi împrumuţi totuşi una din armele tale, Petre.

Timonierul îi înmână lui George unul din pistoalele sale.

— Iată-i că vin încoace şi pe doctor cu domnul căpitan, arată Petre spre două puncte care se apropiau rapid.

Cei doi veneau într-adevăr dar erau sfârşiţi de-atâta alergare. George le povesti ce se mai întâmplase între timp.

— Trebuie să-l urmărim neapărat le Djallo, hotărî căpitanul. Înainte, nu trebuie să pierdem nici o clipă!

— Bady va recunoaşte urmele lui Djallo cu siguranţă, fu de părere negresa şi preluă din nou conducerea.

Ţinând cont de iarba călcată şi de frunzele smulse, fiica căpeteniei îşi dădu seama numaidecât încotro se îndreptase Djallo.

O jumătate de oră mai merseră camarazi până ce-n depărtare se văzu un brâu de arbuşti care după părerea lui George aveau o lungime de cel puţin o sută de metri.

George o întrebă pe negresă ce lăţime poate să aibă brâul de arbuşti din faţa lui, Bady la început nu-nţelese, apoi, după ce se lămuri, răspunse că nu e foarte lat şi că-n foarte scurt timp poate fi străbătut.

Mai repede decât ar fi crezut, camarazi şi atinseră brâul de arbuşti. Farrow după un moment de gândire ordonă un

moment de pauză. El o întreabă pe Bady:

— Crezi că Djallo se-ascunde undeva în desişuri?

Negresa nu răspunse imediat, dar în sfârşit spuse:

— Bady nu ştie, dar e posibil.

— Ne vom desface într-un lanţ mai larg şi-o să examinăm brâul de verdeaţă, dar ţineţi distanţa cuvenită de la om la om, ordonă Farrow.

Căpitanul o luă spre dreapta, pe când Bady luă-n primire flancul stâng. În mijloc mergea George. Între George şi Bady avansa Petre, iar între căpitan şi George, doctorul Bertram.

Se apropiară cam la vreo 30 de metri de brâul de arbuşti când, căpitanul făcu un semn cu mâna să se oprească cu toţi.

Spionară cu atenţie printre tufişuri dar nu putură descoperi nimic care să le trezească bănuielile. Nici o ramură nu se mişca.

— Mai departe! făcu din nou semn cu mâna căpitanul.

Cu multă atenţie îşi continuară drumul, dar Bady deveni mai puţin prudentă. Ea avansa cu cel puţin trei metri înaintea însoţitorilor ei albi.

Când tânăra negresă nu mai era decât la marginea tufişului gata să-l atingă, ramurile se dădură într-o parte şi-un negru se năpusti afară.

Bady care pân-acuma alerga aplecată, se îndreptă din şale brusc. George care văzuse primul ce se întâmplase şi-acum îşi ridică pistolul îndreptând cătarea către Djallo.

— Nu trage *Masser!* strigă în acelaşi moment fiica căpeteniei. Negrul între timp o ajunse pe Bady.

Şi acum se petrecu ceva ce camarazii nu credeau posibil să se petreacă. Bady îşi desfăcu ambele braţe şi-l îmbrăţişă pe negru. Braţele ei îl cuprinseră deja pe după gât.

Negrul o ridică pe fata căpeteniei în braţele sale puternice şi-o târî după sine în stepă.

În timp ce aceasta fu luată-n cele din urmă pe sus, Bady le strigă râzând camarazilor:

— În sat ne vedem iarăşi, *Masser* să meargă repede la tatăl meu!

Camarazii fură atât de uimiţi încât nu puteau pricepe ce s-a întâmplat. Doctorul Bertram îşi regăsi cumpătul mai repede şi după ce ceilalţi se apropiară luă cuvântul:

— Sigur c-a fost numai o ceartă între cei doi! Tinerii se iubesc doar! Bady şi Djallo!

— Djallo iubeşte de asemenea pe Bady! răsună în acelaşi moment o voce lângă ei.

Albii tresăriră puternic. Lângă ei, foarte aproape sta….. Djallo. Camarazii nici n-au observat că sa apropiat de dânşii.

— Mâinile sus! strigă Petre de-ndată.

Djallo însă zâmbi.

— Djallo nu vrea duşman fie, de la *Masser!*

— Acum chiar că nu mai ştiu ce se petrece aici, oftă descumpănit doctorul, cu-n accent comic caracteristic unor situaţi de acest gen.

Djallo era pe punctul de aş da jos brâul cu arme al lui George. Îi dădu atât brâul cât şi carabina zâmbind:

— Djallo luat arme de la *Masser* tânăr ca să nu fie cumva împuşcat cu ele când prinde Bady. Acum nu mai poate prinde Bady, Maro fost mai repede!

— Am crezut că tu ai fost cel care a plecat cu Bady, făcu acesta. Maro iubeşte la fel pe Bady şi este mai fericit, Bady nu fuge de el.

— Deci asta era! începu doctorul să se însenineze.

Şi începu să-i lămurească pe camarazi despre nişte obiceiuri ale unor triburi de negri.

— La multe triburi de negrii, tinerii războinici trebuie să-şi cucerească femeile pe care le iubesc. Ei trebuie pur şi simplu s-o răpească când acestea merg să facă baie în eleşteu sau au drum prin stepă. Ele se lasă sau nu cucerite, pot alege să se apere şi să fugă, sau nu. Când fetei îi place un războinic atunci se lasă uşor prinsă de acesta, altfel s-ar apăra din răsputeri. Dacă cucerirea reuşeşte, atunci alegerea este definitivă. Două zeci şi patru de ore rămân cei doi în stepă. Apoi se întorc împreună şi păşesc în faţa căpeteniei pentru a-i cere binecuvântarea.

Doctorul Bertram tăcu.

— Aşa este, adeveri Djallo. Din păcate Bady nu iubit Djallo, acum trebuie caute altă fată, căsătoreşte.

— Şi când se va serba căsătoria celor doi, mai iscodi doctorul Bertram.

— O zi după ce cei doi se-ntorc, veni răspunsul.

— Atunci trebuie să luăm parte şi noi, se entuziasmă George.

— Nunta durează trei zile, îi informă Djallo.

— Şi cu-n banchet pe cinste, se-nţelege, stabili Bertram.

— Nu cred că vom putea lipsi chiar atât de mult pentru a asista la întreaga nuntă a lui Bady. Dar vom aştepta până ce Maro şi Bady se reîntorc.

*

* *

Se întâmplă cum a spus căpitanul. Djallo i-a condus pe albi în sat, unde musafirii albi au fost rugaţi să rămână pentru

a sărbători împreună nunta lui Bady. Căpitanul mulţumi în numele camarazilor săi dar refuză invitaţia.

După douăzeci şi patru de ore tânăra pereche se reîntoarse în sat unde fură întâmpinaţi cu mult tămbălău.

Se despărţiră cu multă căldură de căpetenia Waga, de „Leoaica Senegaleză" şi de Djallo, căruia George nu-i purta pică că l-a legat şi târât în stepă.

Nu după mult timp se găsiră din nou pe puntea Dox-ului lor drag, reluându-şi călătoria care ducea spre Nord.

Sfârşitul volumului: **BADY, LEOAICA SENEGALULUI.**

Ce întâmplări au mai întâmpinat le veţi afla din broşura următoare intitulată:

ŞEICUL DIN EL HOHD.

Leul (panthera leo) trăieşte în savanele din Africa , la sud de Sahara Odinioară trăia şi în sud-estul Europei , în nordul Africii şi sud-vestul Asiei În Asia mai supravieţuiesc astăzi un număr redus de animale în vestul Indiei

In Numărul următor:

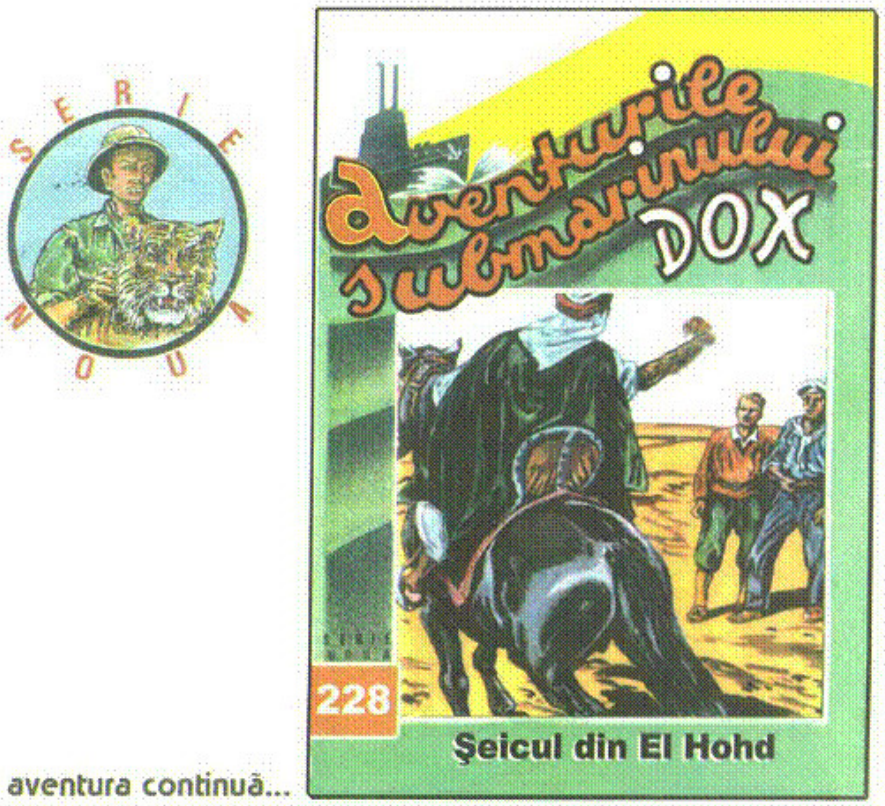

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro